

byl rozřešen. Z toho plyne, že tu není totožnosti právního stavu, takže nebylo tu procesní překážky rei judicatae, aby ministerstvo rozhodovalo instančně o pojistné povinnosti v jiném období podle jiného zákona. Na tom nemění nic, že způsob prací osoby, o níž jde, v obou časových úsecích byl snad stejný, a že předpis, podle něhož jeho pojistná povinnost byla posuzována, v obou citovaných zákonech byl v podstatě shodný, neboť to jsou momenty, které spadají do rámce meritorní rozhodovací činnosti úřadu, nemohou jí však vyloučiti z důvodu rei judicatae.

Nález ze dne 21. ledna 1938 č. 5317/35-6.

**Obecní dávku z masa a obecní poplatek za zvěropolicejní pro-
prohlídku masa a masných výrobků podle pravidel platných
v r. 1932 v Liberci, co do rozhodných ustanovení shodných se vzor-
covými pravidly vl. nař. č. 143/1922, resp. č. 15/1928 Sb., jest
platiti: z masa a masných výrobků, jež se dovážejí a prodávají
vojenskými zátišími, zřízenými podle služ. předpisu branné
moci Š-III-3.**

Okolnost, jaký konečný účel podnikatel svou činností sleduje, stejně jako okruh kupců a zboží, na něž se omezuje, a posléze okolnost, pracuje-li se ziskem větším či menším, jsou právně irrelevantní pro posouzení otázky, lze-li nějakou činnost pokládati za činnost provozovanou po živnostensku, resp. k účelům obchodním.

Jediné rozhodným jest, provozuje-li se ona činnost tak, aby se dosáhlo nějakého zisku.

Organisace a činnost vojenských zátiší jest upravena služ. předpisem Š-III-3. Podle bodu 1 jsou vojenská zátiší výchovná zařízení vojenská, tedy zařízení provozovaná vojenskou správou. Bod 94 nařizuje, že musí býti snahou každého vojenského zátiší, aby bylo soběstačným a svoje výdaje mohlo hraditi z dosažených výtěžků různých vlastních podniků. Podle bodu 98 vlastní podniky vojenského zátiší mají mu zajistiti stálý příjem k úhradě režie, případných ztrát a k podpoře výchovné činnosti mezi vojíny. Takovým podnikem je mimo zábavné podniky prodejna a jídelna. Podle bodu 100 je prodejna a jídelna hlavním zdrojem příjmů zátiší. Musí býti spravována podle zásad obchodních. Podle bodu 101 ceny zboží musí (sice) býti nižší nežli jinde; ale k nákupní ceně smějí se připočítávati nejen skutečně placené výdaje dopravní, kalkulované ztráty z vysychání, provázení atd., daň z obratu, nýbrž i určitý — nejvýš 10% — zisk. Nakupovati smějí v prodejně i členové rodin gážistů. Bod 107 počítá s »přebytky prodejny«. Podle bodu 124 z výtěžků hradí se především režie, zbytku se použije ve prospěch vojínů, na předplatné časopisů, nákup a vazbu knih, na podporu výchovné činnosti a pod.

Z uvedených předpisů je patrné, že prodejna a jídelna vojenských zátiší jsou podniky vojenské správy, provozované tak, aby se nejen hradila režie, nýbrž aby se dosáhlo nadto určitého zisku. Jde tu tedy nepochybně o činnost, která má podstatný znak čin-

nosti živnostenské. Okolnost, že výše zisku je omezena a použití zisku vázáno na účely výchovné a kulturní, je irrelevantní.

Nález ze dne 21. ledna 1938 č. 10.091/38.

Prozatímní opatření ve smyslu § 56 zák. č. 50/1874 ř. z. o úpravě vnějších právních poměrů církve katolické není rozhodnutím o právní povaze příspěvku k účelům náboženským, nýbrž pouhým zjištěním faktického stavu v době, kdy rozepře o plnění příspěvku vzešla.

Podle § 55 cit. zák. rozhodují úřadové správní řádným postupem instancí v příčině rozepří, vzešlých o povinnost přispívati k účelům náboženským, žádá-li se takový příspěvek z obecného důvodu příslušnosti k některé obci církevní, žádá-li se však příspěvek ten z nějakého zvláštního titulu, rozhodují o nich soudy. Podle § 56 cit. zák. mohou pak úřady správní, kdykoliv vzejde nějaká taková rozepře o příspěvek k účelům náboženským, vyhledává-li toho pilná potřeba správy duchovní, učiniti opatření »prozatím« dle posavadního pokojného držení, anebo dle skutečných a právních poměrů sumárně vyhledaných. Ze souvislosti a znění těchto předpisů (arg. slova: učiniti opatření »prozatím« podle posavadního držby, resp. dle skutečných a právních poměrů a slůvko »taková« rozepře) vysvítá, že opatření, jež zákon v § 56 leg cit. předvidá, je svou povahou toliko zjišťovacím výrokem správních úřadů o tom, jaký tu byl v kritické době stav co do odvádění příspěvků k účelům náboženským. Výrok ten však neřeší a řešiti ani nesmí, zda subjekt, který dosud dávku k účelům náboženským odváděl, je po zákonu k odvádění tomu povinen, resp. na jakém právním titulu, zda soukromoprávním, či veřejnoprávním ona příspěvková povinnost uvedeného subjektu spočívá. Běží tedy při t. zv. prozatímním opatření ve smyslu § 56 zák. č. 50 z r. 1874 jedině o zachování faktického stavu, jaký tu byl v době vzniku sporu, resp. o obnovení dříve stávavšího skutečného stavu ve věci příspěvků k účelům náboženským, a ne o zjišťování právního titulu nebo dalšího právního trvání uvedeného plnění. Nestojí proto v cestě tomu, aby mohlo býti vydáno opatření ve smyslu § 56 cit. zák., skutečnost, že snad právním základem dávkové povinnosti je právní titul, který tkví svými kořeny v soukromém právu, resp. že by autoritativní řešení právní povinnosti mohlo se díti toliko pořadem práva soukromého. S tohoto hlediska ovšem nepotřebuje také správní úřad před vydáním prozatímního opatření podle § 56 cit. zák. zjišťovati napřed povahu požadovaného plnění.

Nález ze dne 25. ledna 1938 č. 666/36-4.

1. Úprava daňových úlev na opravy starých domů (čl. I. nařízení č. 159/1934 Sb., kterým se mění a doplňují zákony, týkající se bytové péče) nepřesahuje rámec zákona o mimořádné moci na-